

Quim Monzó i Ramon Barnils reconquisten el País Valencià

/ Jordi Vicent

Feixuga tasca, la paternitat responsable

Ramon Barnils entrevista Quim Monzó

R. BARNILS

L'encàrrec diu que l'entrevista ha de fer 180 línies i que s'ha de lliurar al cap de tres dies. El tercer dia, el tren salla cap a València i el més calent és a l'aigüera. La situació és delicada. El que pregunta escriu la pregunta, a mà, una en cada full de llibreta espiral, i Quim Monzó s'escriu la resposta.

—Posa, al costat de cada un dels títols dels teus llibres reconeguts, els escriptors que més t'agradaven en el moment d'escriure'ls. No facis trampes.

—Amb el primer llibre és, ves per on, amb el que tinc més problemes per saber qui m'agradava especialment en aquella època. Suposo que això passa perquè era precisament el pri-

mer. Així, doncs, començaré pel segon, *Self Service*, que vaig escriure a mitges amb el Biel Mesquida, i on es poden reconèixer influències —que això és el que busques, puta— de Tom Wolfe —el de l'invent del nou periodisme—, de Boris Vian —els contes del qual m'entusiasmaven; més que no pas les novel·les, tot s'ha de dir—, i sobretot dels lletristes de les cançons d'allò que se'n deia música pop o roc, que aleshores no era gaire clara la diferència.

Uf, va dir ell, va ser escrit encara sota la influència d'aquest Tom Wolfe que et deia i (com que ja començava a veure francament clar que allò que deiem textualisme no anava enlloc), de tots els narradors sudaques que m'havien apassionat fins

aleshores; sobretot Cabre-
ra Infante, però també
Cortazar i la resta.

El tercer llibre *Olivetti, Moulinex, Chafotteaux et Maury*, el vaig escriure després d'haver descobert amb fervor insospitat Bioy Casares, que, com que és un gran amic de Borges, sempre ha quedat en un segon pla.

El quart llibre, *Benzina*, és clarament escrit després d'haver patit un greu enamorament de Peter Handke. No solament el Handke novel·lista —de Handke, sobretot, m'agraden *L'esquerrana*, *La por del porter davant el penalty* i *El moment de la sensació de debò*; les altres, no tant—, sinó fins i tot el Handke guionista de films d'altri, com *Flasche Bewegung*, de Wim Wenders... El cinquè llibre és un llibre d'articles periodístics, *El dia del Se-*

nyor, que, si ha de reconèixer algun inspirador, és Joan de Sagarra. El mateix títol ho delata, *El dia del Senyor* és pur sentimentalisme per aquell *El dia de sempre*, que Sagarra feia al diari *Tele/exprés*, de Barcelona. Cal recordar que un servidor tenia, aleshores, setze o disset anys, i que descobrir aquelles finestretes d'aire fresc que eren els articles del Sagarra al *Tele/exprés* havia, per força, d'impressionar un nen «sensible» i tendre com era jo aleshores.

El sisè llibre encara és un *Work in progress*, que diuen els anglòfons i els no-anglòfons pedants. Sé que es dirà *Barcelona*, si no canvio d'idea, i, les influències, no les veuré fins que faci temps que s'hagi publicat, suposo.

—¿Que s'ha fet del teu company de generació Biel

Mesquida? *Currículum d'ell d'ençà que no us veieu. No s'hi val a deixar buits; el que no sàpigues t'ho imagines, i el que no puguis imaginar t'ho inventes.*

—El Biel Mesquida i jo vam acabar barallats per una història que ara queda lluny. Sé que, quan va passar tot allò, un dia, en una inauguració d'una exposició em va veure i va fer que no em veia. Sé que va tornar a Mallorca, a veure si tenia sort, venint de Barcelona amb l'aurèola d'escriptor que ho trenca va tot. Sé que no va ser així. Sé que fa de cap de premsa d'alguna cosa de la Universitat de Mallorca. I sé que me'l vaig trobar, fa cosa de tres mesos, al bar Metropol, un bar diguem-ne entre *punk* i *new wave*, de Barcelona, i que vam fer les paus. Duia els cabells molt més curts que abans. Jo també, és clar.

—*¿A quins autors recorres perquè t'il·luminin quan no saps què pensar sobre: art, literatura, política, gastronomia, moral (religió si és el cas), esports, moda, ecologia, ciutat, camp?*

—Sobre art, sé que no val la pena recórrer a ningú; els mercaders de l'actual sistema d'art fan que no et pugues refiar de ningú. Sobre literatura, com que no he passat per la universitat, i per tant no he après que s'ha de tenir mètode, no em refio més que de mi mateix, i deso un llibre si em cau de les mans, o no. En política no em refio, mai, dels polítics amb aficions gastronòmiques. I en gastronomia no em refio dels gastrònoms amb inquietuds polítiques. De moral, no en gasto. De religió, menys (ma mare em renyaria, si ho fes). D'esports, em refio del Claret Serrahima, que és furibund seguidor del

Barça i, per tant, opina cegat per la passió. De moda, em guio pel que es veu als bars. D'ecologia, de ciutat i de camp, em guio sempre per aquella tan citada frase de Max Jacob, que va dir, quan li van proposar d'anar a passar un cap de setmana al camp: «¿Al camp? ¿Aquell lloc on els pollastres es passegen crus?»

—*T'he fotut: aquesta pregunta és la primera, i l'última, que et faig mirant la resposta a l'anterior. Abans potser també pensaves que sí, però estaves més fanatitzat per la literatura que no pas ara. D'ençà que t'has fet popular ja és més veritat el que dius, potser. Explica el canvi.*

—A mi, humilment, em

Dos senyors que no són de Puerto Rico

/ Jordi Vicent

—*Estic a la quarta pregunta i tu encara passes a la primera. En aquest moment dius que tractes d'imaginar cap a on apunta realment la pregunta, per no agafar-te i per agafar-me. Ja t'ho faràs. Cinquena: El Joan Marsé diu que s'ha d'anar vivint i, de tant en tant, escriure un llibre. ¿Hi estàs d'acord?*

—¡¡Sí!! Res de més horrible que aquelles rates de biblioteca que es pensen que dues ratlles més a l'Enciclopèdia Catalana quan et moris —ço és: dos llibres publicats més— valen el sacrifici de cinc mesos de no sortir de nit. «Primum vivere, deinde philosophare», deien els romans.

sembla que no era així. Passava, d'una banda, que duia una vida més relaxada i era més jove, i no sortia gaire de nit, i això em permetia escriure més, i per tant semblava que m'interessava més per la «literatura». I, de l'altra, passava que no ens coneixiem tant com ara, últimament, que treballem plegats, i ens sabem totes —o gairebé totes— les aventures, i per tant saps prou bé que, molt sovint, entre una copa a l'Ésser o anar-me'n a casa a acabar un conte m'estimo més la copa a l'Ésser.

—*Llista de l'obra periodística de Quim Monzó. Començant per la teva incursió a la guerra del Vietnam, que és quan et vaig començar a llegir.*

—A l'estiu del 72 (em penso que era al 72), vaig fer articles sobre les guerres de Vietnam i Cambotja (que ara en diuen Kamputxea), des de Saigon i Phnom Penh. Van sortir al *Tele/exprés*, i a una mena de *Playboy* tercermundista i pre-mort de Franco, que sortia a Madrid i que es deia *Flashmen*. El mateix any, però a l'hivern, vaig anar a Belfast i vaig fer articles sobre la guerra d'independència irlandesa (això que en diuen el conflicte de l'Ulster), per als mateixos periòdics, si fa no fa. L'any següent, 1973, articles sobre els països africans ocupats per Portugal: Angola i Moçambic... Des de Dar Es Salaam. En aquella mateixa època, feia coses per a l'*Ajoblanco*, als primers números. Després, res, fins al 76 o 77, que col·laboro a *Canigó*. Al 82 començo a col·laborar a *El món* i escric alguna cosa, per a *La Vanguardia*. Al 83 començo a publicar una columna a l'*Avui*. I, ara, el 84, continuo fent articles a l'*Avui*, i començo a fer-ne a EL TEMPS. Però em sembla que ho deixaré, si em continuen canviant els títols i treient-me les subordinades.

—*Explica aquella tan bona, de quan una revista de Madrid et va demanar un text per telèfon, i els vas adreçar, com és lògic, al teu agent literari, i com, sorprenentment, es van sorprendre.*

—No va ser una revista, sinó una editorial, però és el mateix. Eren les Edicions Libertarias de Madrid, que em van demanar diverses vegades que els passés un llibre per publicar. Com que no em trobaven mai a casa, em deixaven encàrrecs al contestador. Finalment, m'hi van trobar. Els vaig dir que tinc un agent literari

Excm. Ajuntament de València

convoca els Premis Literaris
«CIUTAT DE VALÈNCIA» 1985.

II de Narrativa «Constantí Llombart» en valencià
II de Narrativa «Juan Gil-Albert» en Castellà
II de Poesia «Roís de Corella» en valencià
II de Poesia «Vicente Gaos» en castellà
III de Teatre «Eduard Escalante» en valencià

Tots dotats amb 500.000 pessetes.

Darrer dia d'admissió d'originals:
30 de novembre de 1984

Informació: Servei d'Acció Cultural
de l'Excm. Ajuntament de València.
Plaça del País Valencià, 1. 46002 VALÈNCIA

Excm. Ajuntament de València

L'Excm. Ajuntament de València convoca el Premi de les Lletres de la Comunitat Valenciana 1984, adreçat a autors valencians vius, les obres dels quals hagen estat dedicades a l'estudi i a la difusió de la cultura valenciana. La presentació de candidatures es portarà a terme pel procediment de trametre una memòria a l'Excm. Ajuntament de València. Podran efectuar-la organismes oficials, públics o privats, associacions culturals, ateneus, universitats o almenys mitjançant 300 signatures de valencians d'arreu de la Comunitat Valenciana. Dotació: un milió de pessetes.

Termini de presentació: finalitzarà el 30 de novembre del 1984.

Informació: al Servei d'Acció Cultural. Plaça del País Valencià, 1. València.

Venim del nord i estem cansats

Jordi Vicent

—Thomas Colchie, de Nova York— i que, per a traduir un llibre meu, havien, forçosament, de parlar amb ell i demanar-li'n els drets. Que només en català jo en tenia els drets. Que per qualsevol llengua estrangera, s'havien d'adreçar a aquell senyor. No entenien que, al món civilitzat, tot escriptor té una única llengua: la seva, i prou. El que més els atabalava és que l'espanyol fos, per a mi i per al contracte amb el meu agent, llengua estrangera.

—Dius, mentre jo ja estic a la vuitena i tu encara passes a la primera, que és una entrevista atípica. Penso que sí, perquè un escriu la pregunta, i l'altre la resposta. Però continues i dius que és atípica perquè és feta en silenci. Chapeau. ¿Quin és el teu heroi de ficció predilecte?

—¿De ficció? Raimon Obiols.

—¿I la teva ciutat de ficció?

—Vladivostok o Reykiavíjk, perquè no hi he estat mai i m'imagino que ha de ser entre terrible i meravellós viure-hi.

—¿Hi haves sortit mai a la portada d'una revista i en colors?

—Molt me pareix que no.

—¿Què en dius, de la paternitat?

—Que ha de ser responsable. Ben bé no sé perquè, però passa com amb allò dels psiquiatres, que et diuen una paraula i n'has de dir una altra. A mi, quan em diuen «paternitat», sempre em ve, de seguida, l'adjectiu «responsable». Es com «feixuga» i «tasca», que sempre han d'anar juntes: feixuga tasca.

—¿Te'ls pots imaginar, uns quants Joanfusterets xiquetets?

—Sí, francament: amb ulleres, bigoti i aquella cara foteta, però de mida reduïda.

—Ja en tinc prou, d'escriure i no xerrar. Continua tu sol si vols, fent-te també les preguntes. La darrera: un parell d'escriptors, i em sembla que no pas dolents, han deixat dit i repetit que escriuen perquè els estimin. Ho trobes fatigós o, simplement, digne de llàstima?

—Un dels escriptors que dius deu ser en Cirici Pellicer. L'altre no ho sé. Pel que fa al Cirici, i escrivia perquè l'estimessin les amants que se l'estimaven (i que tu i jo coneixem), francament, no sé si valia la pena.